

Kijk ik om me heen, sta ik midden in mijn leven

© Loesje

"Mijn vader en ik botsten enorm, terwijl we in de jaren daarvoor gelukkig en onbezorgd door het leven gingen"

Achternaam: Driessen * **Voornamen:** Erik Wilhelmus * **In het dagelijks leven:** universitair hoofddocent en vakgroepsvoorzitter onderwijsontwikkeling en -research FHML * **Geboren in:** Wijchen * **Woonplaats:** Maastricht * **Leeftijd:** 48 * **Burgerlijke staat:** gehuwd met Merel, drie kinderen uit twee relaties (Sjako, Sijmen en Jipke)

Foto: Loraine Bodewes

Toen

Zestien Ik was zestien en vond de sfeer thuis verstikkend. Mijn vader was een zwigende technicus, iemand die zich via de LTS en MTS had opgewerkt tot organisatiekundige. Een soms moeilijke man, autoritair, maar ook liefdevol en heel handig. Hij kon alles repareren. Ik was als puber zijn tegenpool. Ik breide truien, hield van muziek, boeken en praten. Het waren de jaren tachtig, ik liep in tweedehands pakken, gebruikte eyeliner, had een oorbel, rookte. Mijn vader en ik botsten enorm, terwijl we in de jaren daarvoor gelukkig en onbezorgd door het leven gingen: ik groeide op in een warm gezin. Ik denk dat hij niets van zichzelf in die puberzoon herkende. **Dwars** Op de kleuterschool liep ik al over de banken, in de eerste klas van de basisschool kroop ik uit het raam en verdween. Op de middelbare school spijbelde ik regelmatig en stuurde ze me van school nadat ik voor het oog van mijn klas en de docent een proefwerk uit zijn tas viste. Ik heb een autoriteitsprobleem en begreep toen nog weinig van groepsprocessen. Op de sociale academie (personeelswerk) heb ik over dat laatste veel geleerd. Kijk om je heen, luide het devies, observeer wat er tussen mensen gebeurt. Iets wat me nu goed van pas komt. **Onderwijs** Ik mocht tijdens mijn jaarstage bij de elektriciteitscentrale aan de IJssel een leiderschapskursus voor 'meewerkende voormannen' ontwikkelen en geven. Daar komt mijn liefde voor het onderwijs vandaan. Ik zag dat je invloed hebt, dat je via onderwijs de mensen en de wereld een klein beetje kunt veranderen. **Kok** Ik ben de man die eigenlijk kok had willen worden. Ik vind koken erg leuk en doe het ook vaak. Als student onderwijskunde werkte ik in een restaurant en riep altijd tegen mijn collega's dat ik kok zou blijven. Tot er een advertentie in *de Volkskrant* verscheen

waarin ze in Maastricht om een toetsdeskundige vroegen. Ik was nog nooit in Maastricht geweest en dacht: goede reden om te solliciteren. **Zeven zware jaren** Mijn moeder – een liefdevol mens met een enorme honger naar kennis – stierf in 1995 aan kanker, mijn vader kwam in 2007 om tijdens een fietsreis, twee van mijn relaties liepen stuk. En ik ben jaren erg ziek geweest. Ik had hartritmestoornissen en heb zeven keer een behandeling ondergaan. Pas de laatste keer kwam de cardioloog erachter dat mijn 'stroomstoornis' niet verliep zoals bij de meesten, maar precies andersom. Hij noemde mijn geval tijdens een lezing voor vakbroeders "the worst nightmare". Het waren mijn zeven zware jaren.

Nu

Zeven lichte jaren In 2008 onderging ik de laatste ingreep en sindsdien voel ik me gezond. Een paar maanden later kwam ik Merel tegen die de liefde van mijn leven is en – naast vele andere zaken – mijn rustpunt. Samen kregen we dochter Jipke en genieten we volop van Sjako en Sijmen. Vorig jaar ben ik vakgroepsvoorzitter geworden. Ik had dat nooit verwacht, ik doe niet aan carrièreplanning en ben bovendien geen hoogleraar. Ze wilden een *people manager*, iemand die niet bang is en een onafhankelijke positie in de groep had. Ik ben altijd een beetje een outsider in groepen. Sinds een tijd ben ik ook hoofdredacteur van het tijdschrift *Perspectives on Medical Education*. Ontzettend leuk. Dit zijn mijn zeven lichte jaren. Ja, ze begonnen in 2008 en zijn al bijna weer om. Ik hoop dat de voorspoed nog een tijdje aanhoudt. **Dokters** Deze week ga ik een dag meelopen op de behandelkamer van longziekten. Mijn specialisme is 'leren op de werkplek',

dan moet je ook op die werkplekken gaan kijken. Ik leid dokters op zodat ze straks zelf nog betere dokters kunnen opleiden. Ik heb zeven heel pijnlijke ingrepen gehad, belandde ooit op de hartbewaking. Ik ben ervaringsdeskundige en breng die expertise in. Ik laat ze rollen spelen en spaar ze niet.

Straks

Over tien jaar Zo denk ik nooit. Ik ben me in iedere vezel bewust dat niets vast staat, dat alles in één klap kan veranderen. Ik leef bij de dag en ben elke avond blij en opgelucht als iederen weer veilig thuis is. **Honderd jaar** Ik heb Merel beloofd honderd te worden. Zij is jonger en ik ben heel ziek geweest. Ik wil samen oud worden. Het leven past mij steeds beter. Ik voel me gezonder en fitter dan ooit. Ik ben me veel bewuster van dingen en lig niet meer overhoop met mijn omgeving. Ik heb een enorme *lust for life* en hoop die nog lang vast te houden. **Schrijfstijl** Je hebt een website die teksten analyseert op schrijfstijl. Saai luide meestal het oordeel over wetenschappelijke artikelen. Ik zie dat ook in 'mijn' tijdschrift. Soms worstel ik me door teksten heen. Ik wil mijn academische schrijfstijl onder handen nemen, de lezer meer bij de hand nemen, levendiger en creatiever gaan schrijven. Dat ligt me wel. **Niet onopgemerkt** Ik ben niet op zoek naar *fifteen minutes of fame*, maar ik hoop dat mijn werk echt bijdraagt aan het opleiden van kritische en zelfstandige dokters en dus een betere gezondheidszorg. Dat ik later met Gerard Reve kan zeggen: "Het is niet onopgemerkt gebleven."

Riki Janssen

Uitgewerkt

"Ik was om half elf 's ochtends weer thuis; uitgewerkt", zei hij. Ik luisterde naar de voormalige bankier uit de Londense City, proefde nog even aan zijn woorden, en slikte toen het vermalen hapje rauwkost door. "Gaat dat altijd zo?" vroeg ik enigszins naïef. "Tja, dit is gebruikelijk, al je accounts zijn al afgesloten, je mag nergens meer aan zitten, je mag geen gegevens meenemen, alleen persoonlijke spullen. Je moet goed begrijpen, in de commerciële wereld verkoop je als bedrijf kennis, daar ben je als organisatie zuinig op. Dat ben jij toch ook, jullie gynaecologen zijn toch ook commercieel?" Het was eigenlijk geen vraag, zelfs geen retorische vraag, gewoon een vragend gestelde vaststelling. "Ja en nee", antwoordde ik. "Dat is echt weer zo'n Hollands antwoord", zei hij met volle mond, "het is ja of nee."

De verloskundige zorg wordt in Nederland geleverd door financieel en zorgtechnisch gescheiden

lijnen, zakelijk gezien dus verschillende bedrijven. Desalniettemin is verloskunde bij uitstek een vak waar de kwaliteit van de geleverde zorg afhankelijk is van alle ketenpartners: verloskundige, gynaecoloog, kinderarts, kraamzorg, huisarts, anesthesist en ambulancedienst. Met zoveel partners is het noodzaak dat je heldere afspraken en regels hebt én dat je bereid bent om je kennis met anderen te delen, ook al is de inbreng van de ene partij meer dan die van de andere partij. "Onbegrijpelijk construct als er niet naar rato voor ingebrachte kennis betaald wordt, zo wordt de waarde van de goed geïnformeerde consultant volledig vernietigd", zei de ex-bankier, "eigenlijk zou de keten één bedrijf moeten zijn, alleen dan werkt het."

De minister zag een paar jaar geleden al dat

samenwerken (letterlijk) van levensbelang is. Ze gaf voor vier jaar subsidie aan verschillende regio's, ook aan Limburg. Ons aanvalsplan werd door alle ketenpartners omarmd en ze stapten zonder vergoeding te vragen in. "Maar hoe moet het nu straks verder?", vroeg mij laatst een van de deelnemers tijdens een inspannend overleg. "het is toch niet allemaal voor niets geweest? Vier jaar is veel te kort. Wat we nodig hebben zijn lange termijnoplossingen zodat alle partners weten waar ze aan toe zijn en blijven samenwerken." Tja, ketenzorg en zakelijk gescheiden zorglijnen gaan niet makkelijk samen, zelfs niet met idealistische bruggenbouwers die de wereld gratis willen verbeteren. En misschien heeft de bankier daar wel een punt. Het kan alleen als de samenbindende bruggen tussen deze lijnen daadwer-

kelijk structureel gefinancierd worden, anders zijn we uitgewerkt.

Marc Spaanderman, hoogleraar Verloskunde

Deze column is geschreven op persoonlijke titel

